

Выходить во Львовѣ ѿ Середы
суботы (кромѣ рускихъ снятъ) о
днѣ годинъ по полудни. Листъ, подъ
заглавіемъ "Библіотека наизнамъ повѣстій"
выходитъ по 2 початъ аркушъ кожного
дня въ послѣдній днѣ кожного місяца.
Редакція, адміністрація и виспа-
дка підъ ч. 8 улицы Академічна.
Все зусты, посылки и реклама
посыпаетъ адресату підъ адресою:
8 улицы Академічна.
Рукописи не засоряются толькъ на
одногодніе застороженіе.
Номерное число стоить 10 кр. а. п.

ДІЛО

ОТЪ АДМИНИСТРАЦІИ.

Уважаемо всѣхъ! Всі Предплатники, котри
ко ѿслали ѿрдени своїхъ залегості, щобъ
се вони більшіше виробили.
Підъ адресою кожного П. Т. Предплатника
відповідно, коли пренумерата на "Діло" кон-
чила. Тоже само засядаємо увагу, що "Библіотеку
наизнамъ" будемъ лише тутъ видалити, ко-
тре засядаємо предлату.

Реформа народныхъ школъ.

"Non scholas sed vita".

(Даніе)

Вже изъ заглядінь поглядѣ на школу
народну виказали ми, що она належ-
ить до родинъ, котрій синъ днти до неї
вивчають а поглядно до громады, котру
они складають. Въ того погляду совсѣмъ
передовѣдно, що громада поносить концеп-
цію и удержанія школы, а длитого
за періодъ рѣдкій управління до більші-
го тутъ тигарятъ пильну на школу.
Край а поглядно держава має устано-
вите головній основы науки и вихованія,
одержуєтъ себѣ право надзору школъ-
менії и іменуваніе учительствъ и длитого
днти підмогаютъ, що тѣмъ поглядѣ гро-
мады, котрій бѣ самъ не змогли основати
и удержавати школу.

Безпѣбъ теперъ платню учите-
льствъ перенесено до видаткій краївихъ,
то передовѣдно поставоби великий хаосъ,
заказъ всѣ маїже дотеперѣшній школы
основаній и удержаній на підстанії по-
важнихъ постановы школы, закона, а ба-
заніе „Школа. Часописи“, щобъ „въ
важестѣ справедливости звѣльно въ
всѣхъ рѣдкій громады, особы и корпорація
єтъ давнійшихъ зъбовізаніи поглядомъ,
закій для учительствъ и щобъ концептъ
ромада доказувалиши певну суму гро-
шій изъ школы, не закладано підкѣтъ, тамъ,
тѣ ажъ дешевъ нема“, мусіло бѣ вѣ-
сти рішн desiderium. Зъбовізаніи бо-
давній громадъ и т. д. втігненоби
заказъ до фонду шк. краївого, або вѣ-
сти відъ одною рукою край звѣльно
ромады бѣ тѣго, мусібы другою
взять изъ громады и побирати бѣ
всѣхъ більшій додатки до видаткій на

вокращеніе платнѣ учительствъ. Тутъ спо-
собомъ, всея, таки фактично громады
оплачували бѣ учительствъ, хочъ форма
була виша, але за то почувались, що они
права автономичного заряду шедуть, а
того власне стремить писоціе вітка часна
занкеты. Коли жъ ще розкажимо, що фон-
домъ краївимъ въ пильній обето-
тельствахъ не брудуве властиво край, а
лишь пісня перховодача партії, вітетна
вже доволїть въ свояхъ господарікъ, то до-
перевъ піднамъ побезпечнити таки въ-
вірною відъїти для нашихъ громадъ.

Теперъ вже и такъ розкладъ ко-
штівъ пильній обетъ громады а об-
шари добрскій після отношенія якъ 3 : 1
всѣхъ несправедливий. Після нової класи-
фікації грунтівъ сороамбість податкій
отже и додаткій на школу ще
більшо відъїти въ іскусство громадъ.
Чиже було бѣ справедливо віддавать ору-
дованіе фонду шк. кр. въ руки перховод-
ачою у насъ партії, котра єсть, такъ
сказати бѣ, есенцію обшарбій добрскіхъ?

Сели отже при пильній обето-
тельствахъ політичніхъ годѣ надінатись
розширення автономичного устрою громадъ
и ихъ пильну на школу, то повиннися
всѣма силами стояти за удержаніемъ
status quo, а не позбавляти громадъ и
то одробини самоуправы.

Czas въ отношніи на пытанье кв-
естіонара вде ще дальще въ сюжетѣ раз-
маху централістичнѣмъ и „oświadczenie“
się za jednym jedynym funduszem szkol-
nym krajowym, z którego by pokrywano
wszelkie wydatki na cele szkół ludowych
calego kraju“, мотивуючи свою пропози-
цію передовѣдно тутъ, що „w dzisiejszej
gminie niema dostatecznych sił do gosu-
darnego zarządu funduszem szkolnym, stąd
nieporządk, straty, deficyty itp.“ Аргумента-
ція та совсѣмъ безъосновна, если раз-
кажимо, що въ складѣ рады шк. мѣстц.,
входитъ мѣжъ іншими духовніи и учил.-
ції. Певна рѣчъ, що если при теперѣ-
шніхъ порідкахъ фортифікуются на радніхъ
и звершакій громадскіхъ взычайно
записаній морально индивідуа à la слави-

аветній Сен. et cons., тогды війдуть
до рады шк. мѣстц. niedostateczne siły.
Відно однієтъ тѣ практики, що где гро-
мада не уміла вѣбітнімъ вільзити, а
вібрають собѣ тверезыхъ, трудящихъ и
відьстивихъ людей до рады аверхності,
где не помогла інчого пресія, щобъ піс-
wybiereć rora przewodniczącym gady szk.
m., тамъ виначайно ладъ и въ школѣ и
съ фондомъ мѣстцевими.

Такожъ непотрібно клопочети Czas, що
що gminy placz osobno podatki glosow, а
osobno dodatki na fundusz szkolny и що
въ того виходить подобна чиність и
трудности въ стиганю, бо побрати подат-
кій отуваженіи теперъ разомъ съ додат-
ками на потребы школиній, поїтой и т. д.

А вже жъ найчуднійша претенсія
Czas-u, що „grants plebańskie, które dzis
nie wiedzieć dla jakiej przymuszu nie przy-
czyniaja się na równi z innymi (чи пиль-
ній причиняються на równi съ громад-
скими) do określonych wydatków szk. puch, w razie ustanowienia jednego fundu-
szu szkolnego krajowego, musialyby w
równej mierze na cele szkolne być opodat-
kowane“. Czas повиненъ бы се знати, що
грунта ерекціональни мають такожъ свій
Cultuszweck и належать до церкви, а
наглядно до удержанія священика, котрый
постановленій до справованія богочестії.
Колибъ не було грунтівъ ерекціональ-
нихъ, мусіла бѣ громада конфесійна
конкурувати на удержанія священика,
такъ само, якъ конкурсу на удержаніе
учителя. Допустимъ отже такій случаѣ,
що громада сама утворила бѣ ерекцію,
чиже не буде бѣ се смішино, що тон ерек-
ції стигати зновъ додатки на школу,
котра має въ громадѣ подобне призначен-
ніе, якъ церква. Длітого отже після у-
ставы громадскої §. 83. b) до оплаты додаткій
до видаткій безъсередніхъ
послугъ и роботъ не можна потигнати
душпастирівъ що до нихъ конгруи, що
котру вчиняють такожъ приходы въ
грунту ерекціональнаго.

Зъ вѣхъ тыхъ поглядѣть думають,
що треба додати бодай о задержаніи status

Предплата на „Діло“ стоить:
на пѣмъ рікъ . . . 8 зл.
на пѣмъ року . . . 4 зл.
на четверть року . . . 2 зл.
на зем. „Библіотека“: на пѣмъ року . . .
на пѣмъ року 12 зл. на пѣмъ року 5.
на пѣмъ року 6 зл. на пѣмъ року 2.
на четверть року 3 зл. на четверть року 1.
Предплату належить переслати
франко (найбільше поточнимъ пере-
їздомъ) до: Адміністрація час. „Діло“.
Оголошенія приймаються по цінѣ
6 кр. а. п. въ одній стротці печатної.
Рекламація неопечатаній вѣдні
бѣ порта.

Що въ розкладѣ контейнера заложенія и у-
держава інш. школа, бо справедливійша
розкладъ при виїнчній складѣ сейму
пемъсіаній.

Не дастесь заперечити, що змѣна
арт. 18 (о конкуренції школи) будабы
пожадана, але въ сюжетѣ противомъ
направленю, якъ се замѣрила польська ан-
кета школиній и „Слава“. Принеси, що
громада має вносити до фонду школиного
12%, а обшари добрскій лише 4%, вътъ
безъсередніхъ податкій, есть дуже не-
справедливий, а то въ слѣдукіяхъ при-
чинъ. Починає бѣгъ передовѣдній на се-
вѣмъ блудній понятю обшарбій добр-
скіхъ, якъ совсѣмъ винятыхъ въ підъ-
обовізакъ громадскіхъ. Сей поглядъ
противній основнимъ законамъ. Арт. I
закона въ 5 марта 1862 (Ч. 18 Д. в. д.)
приводиле краївому законодавству виї-
чній більшій поїскости въ зважи громад-
скіи виразно лише підъ тутъ условіемъ,
що виїчненій обшарь прїме изъ себе
обовізаки и данини мѣстцевимъ громадамъ
(dass der geschiedene Grandbesitz die Pflich-
ten u. Leistungen einer Ortsgemeinde über-
nimmt). До тыхъ обовізакъ належить
мѣжъ іншими такожъ удержаніе школы.
На обовізаку громады удержавати школы
опирається примусъ школиній. Добрскій
обшарь має отже після сего закона та-
кожъ обовізокъ або своимъ вилючнимъ
коштомъ удержавати на своїмъ обшарѣ
школу, або сей обовізокъ споннати разомъ
съ цѣлою громадою, бо въ противомъ
случаю бѣть совсѣмъ ухиличеси въ підъ-
обовізаку школиного. Доси ни одинъ добр-
скій обшарь не заштовъ у себе школы и якби
для замісіванія сеї емані-
ципації въ підъ школиного обовізаку ухвали-
ли сеймова більшість въ краївій уста-
нії вгаданій арт. 18., котрый безъ всякої
підстанії справедливости звѣльно обшарь
добрскій вѣтъ 1/2, частії тигару а накладає
на него 1/3, частії его тигару. Вже за-
гальна засада, що вѣтъ передъ пра-
вомъ рѣйн, повинна довести до того,
що обшари причиняються въ рѣйнѣ
мѣрѣ якъ и поодинокї громадине до у-

власті, — съ часомъ те, те, буде більше,
буде все въ нашахъ рукахъ, — толькъ,
гм, гм, мої панове безъ крику, мало-по-
мало... et, et notre régime et nous — се
одно, одно, одна душа, одна гадка!*

Всѣ були вдоволеній, всѣ пили всяка
адоромъ, обіймалисъ, цілувались и зновъ
пили. Толькъ Прачинському не до заду
була та спокійна, сама собою вдоволена
радбетъ. Сму бажалось темного снітла,
париканъ, жалѣть, щобъ сердь непора-
дного заколоту бlyснути своїми гадками,
стати месію хочбы спершу въ тѣмъ
маломъ погїть.

„Нитого більше небезпечного, якъ
відіннатись марій омангъ“, заговоривъ
бѣгъ съ огнемъ. „Подіїмся толькъколо
насъ, що въ насъ єїсся? Безладъ, — анар-
хія, — інъ, не анархія а хлонгія!“
Прачинській такъ и съ прыголосомъ пы-
мовинъ се свое ново вгадане слово, що
нимъ думашъ незадовго повелічиласъ въ
новій статі и нимъ відінувати весь
світъ „Narodówkі“.

„Такъ, хлонархія, — се насъ руйну-
и мусіть довести до упадку! Чимъ єсть
ниній хлонъ? Хлонъ єсть собѣ паномъ,
а панъ — слугою, небольшомъ свого
великого імені, свого роду, свої исто-
рії. Ми служимо хлонови, мы на него
робимо, мы мусімо ѹнайти слухати! Я до васъ,
я намъ зараз, дамъ доказъ. Я до васъ,

а кто іншій скоче заводити коршми, той
мусіть призволитись у насъ!* Стар-
оста съ думою показавъ рукою на свои
груди. „Ну, прошу, моспане, якъ можна
призволити іншому коршму тамъ, где вже
єсть давній? Се деморалізаці! Закримо-
сь деморалізацію, те, те, те, якъ его,
то єсть ваглядами на моральність и скажо-
мо: не можна заводити іншому коршми, бо вже въ даний, було бѣ за богато, роз-
пинавши бѣ людкъ, — не можна! Не
правда жъ?“

Вѣб сидли та слухали якъ зачаро-
вани, толькъ суди, потаръ и двохъ „ек-
спресіоністівъ“ спонбіно грали виста. На-
віть Прачинському подобаласи бесіда
старосты и бѣ разъ въ разъ покикушані
головою. Лице Гуляйполського такъ и роз-
свѣтилось радостю та червонію нечаке-
мієнци, у поїнно. Ось вже въ думцѣ пе-
ребирають, где бы тутъ поставить хочъ
одну коршму въ Корытахъ, які приїде
до іншыхъ порідкахъ съ пропинакою.
Зъ радості вновъ напоинти бути въпро-
зінній чарки и крикнути:

„Vivat propinaca!“

Задавеніли адоровій чарки, що біль-
ше розгорнули лиця, а староста вінъ
зажиць чи коршму. И на око буде здава-
ти, що кождый може се робити, а на
коршму, той буде манъ ить и потомъ,

и мусиніе, по двадцять лѣтъ, що єк-
спресіоністівъ скоче забалитись въ про-

деревни школы. Далее было бы дуко-
воздано реформа установить на дачах кресть-
янинов детсады, подольных чертежи громады
и дворы, общаки оплачиваемые.

(Lamme type.)

Доля русской школы вправь во Львовъ.

Въ ч. 66 „Дѣла“ въ „Новинкахъ“
издѣвали мы коротко о томъ, что п-
Титъ Буданиновскій, управитель
русской школы избралъ во Львовѣ спо-
сить петакионицъ поступавшемъ спро-
водить склонный вѣдѫнинъ токъ; оди-
ноконъ школы народной ста русскимъ изы-
козъ выкладывать во Львовѣ. Русины
не могли промочтъ такого поступления
Буданиновскаго и въ русскихъ часопи-

и, Буданиновского и въ русской на-
сехъ появилась извѣнія до ц. и. краинов-
рада школы, чтобы изъ интересахъ про-
фесіональныхъ величала ить господарку п.
Буданиновскаго изъ русской школы пиратъ.
Змененіе значно число дѣтей, записан-
ныхъ на сей рѣкѣ шк. до русской шко-
лы, изъ портфелю съ числомъ дѣтей въ
пактого року (минувшаго р. шк. было 365
дѣтей, а сего р. 212) — дало поподъ „Га-
зетѣ Народовъ-й“ до декламаціи на тую
тему, что ось то „безстыдныи Русины до-
значаютъ рускимъ народной школы во
Львовѣ, а тутъ показуєсь, что ить школы
правъ на сей рѣкѣ нѣма дѣтей“². Мы не
могли замоччати такого злобного фари-
систа „Газ. Нар.-вои“ и отпопали єй,

Рівночасно по цьому житті зо-
дили слухи, що дівчина-елінка гри-
бами затримала своїх панів. Страшна
тревота напала вже на юнців, дуже
приклонюючи найчистіший родину п.
Кузьмі, а великі посукові повстали
межи жидами, бо зараз сконстатовано,
що нікъ обідъ на рівні, бути не
може, а інші жіздти.

никария единъ живоцѣ.
II. начальникъ Кузьма есть, дуже
съвѣтливъ чоловѣкъ и циръ Руенъ,
у мѣщанства и мѣщанъ изъ велику сихъ
пятю. Извъ народолюбивый чоловѣкъ за-
думасть быть буть изъ сподѣлъ стъ адъютан-
томъ Линеенскаго и авокультитомъ
Марковскаго изложитъ есъ Калуши "Чи-
тательни мѣщанскому", которая мала
быть: оттагнти мѣщанъ быть шинобой-
та привести ихъ до самопознанія и тво-
рчества.

— Съвѣтливъ чоловѣкъ Кузьма
не могли бы якъ моє садовѣкъ посѧдѣ тyle крви
зимнїй — ли же посыда р. Budrynowski, кierownikъ
szkoły z wykładem ruskim. Od czasu jak go mini-
stwo zamianowalo kierownikiem, dzieniakli rus-
kie wbiąz w nim „perekonczyka” — „lachomana”,
cielowka bez taktu — cielowka bez jasnego poje-
cia o pedagogice i dydaktyce itp., itp.. Kiedy sobie
glowy faniemcy co to za cielowka, — wchodzi jakis
jegojomosz a na pytanie „któ jest? i kogo szuka?”
odpawia: „Jestem Budrynowski i szukam redak-
tora Dobrzańskiego”. Uradowanego jego przybyciem
pytany: „Czy to o panu tak eagle russkie dzieniaki
kici pista?” „Tak jest, jestem ten sam!” „Dlaczego
nigdy im pan nie odpowiesz?” pytaliśmy dalej.
— To etymaliscy, nasteniusz odpowiesz — est

Na to otrzymaliśmy następującą odpowiedź z mjr. Budzyńskiego: „Ja, jako Rosin tutejszy społeczeństwo krewia, z pokrystycznym na narodze polskim — i języku naszych pisma russkich nie rozumiem — i piosenka ich nie pisze; — przeto gazet tych nie czytam i niewiem co i kiedy o mnie piszą...”
Jestem w dawnych czasach, kiedy dziedzina ta jeszcze

Na sądziece судове відхала комисія
із Самбора.
Тепер вже не родина здорова, але
і Кульм все ще недужій.
Замінителька річъ, що о твоїмъ
важкомуъ випадку, пісъ отрохое ц. к. из-
важниковъ судовогоъ съ родиною, доси не
подано до жалоби — нафѣть урядовои —
польськои газеты „Лівеки“, хотілъ менше
важкихъ случаївъ заслати телеграфуючимъ. (Дж.
„Лівек“ одна лінія „Gaz. Nar.“ перенапи-
тала телеграму, проти газети інв. Рев.)

Jestem w dousz przekonany, że działał jako prawy syn sieci, i w pełniem obojętniski jakich stanowisko moje wymaga... Dilo powieda, że Gaz. Narod. wie dobrze, dlaczego taka mała ilość uczniów zapisała się do ruskiej szkoły, a zaraz dodaje, że dla tego, iż kierownik Budzyński zamknął kancelarię i cały dzień się nie jawił. Jest to kłamstwo wieracze: albowiem kierownik wysepał ogłoszenie za kratkami, iż zapisuje od 9—12 i 3—5, a tymczasem działał w kancelarii od 7, rano do południa, a potem do wieczora. Dlaczego mało się zapiszało, podaliśmy już i nieodwołujemy, bo już przeszczepiamy, że niedługo sprawdzia się stowa posta Czerkaskiego) wyjaśnienia w Radzie państwa, że we Lwowie nie znajdzie się 12 miejsc, którychby z patriotyzmu swe-

шано старосто, змію одну пажину претенсію,

Староста струхльши. „Прощу, прошу, гм, гм, иму претенсю?“ спытана бить тревожна. „Я готовъ до вскихъ у-

— Я потребую мати експедицію на
Запоріжжя.

— А на то что твои сестры? —

„На то, чтобы изъ привилегии, быть до конца изъ роботу, изъ залы, изъ жизни. Ось у мене перестигло забыто и никакъ не могу раздобыти рабочника. Каждый холопъ

перше коло свого пераїв, іні за що не обде на лангу. Мені треба експлуатація, — щоб із них показати, що они мусять двероми робити".

„A, a, a, гм, гм, Panie Dzieju, co
трудна спраха“, заминяє староста.

„Ось бачите и из тво находите! Не можна, бо у васъ хлопархія! Не можна тъкнати хлопа, хочбы тобъ все ѹбгнило на подю, хочбы до синагу мало стояти на пин, хоч гинь, хоч пренадай — не можна! Проси ласки, чи вволить споси-
ти, внати, авости — просиси!“

Га, га, га, то есть, икось не уходить силуэтами. Молодые, — свободы, свободы...

„Ага, хлопаркія, хлопаркія —
самі сядите хлопи на кръло, та
занімаетесь сть пшыні!“

сподін како, що б'єть есть „*też jazyku*
Rusin, z rokowniony krwią z narodem pol-
skim“ аль до той ступені, що пам'ята і
правописи „Діда“ не розуміє (хоча єсть
управителем рускою школы!) і ніколи
іхъ не читав (се, мимоходомъ, сказавши,
неправда; п. Буда, купув в читав кожде
число рускої газеты чи „Діда“, чи „Сла-
ва“, чи „Проломка“, где только о ім'ї
вившеся). Для нась важливіша речъ від-
ності педагогічний п. Будашновського, яго
такте, и яго поступованіе из рускої школи
яко учителя и яко управителя.

Становище п. Будя, вымагая, чтобы булы добрымъ учительемъ. Тычкасомъ есть бить найгбрштѣй въ вѣхѣ, икак суть занѣтѣ въ рускѣй школѣ, брѣшь занѣтѣ, дѣть, помѣчнѣцъ учительскыи. П. Будя, только искушать дѣти неденій нимъ, бить першои класы. Опускаю школьныи години и ходиши практиковати на инспектора до п. инсп. Керекарта; дѣти замѣсты, учитися по 3 до 4 годинѣ, лѣнино, училиси, неспомна 2 денно а тѣждино ледви по 10. Въ прочихъ годинахъ школьныхъ, угнавали по улицамъ и платахъ мѣбескихъ, особенно дѣти убоищихъ родитѣль, ко-трыи не можутъ точно дѣтей надворашати. Аргументомъ педагогичнѣмъ, у него го-

Аргументомъ педагогичнмъ у него гово-
лению було (чи краеши сказати тро-
стину); бить букдь колька до року по-
ломасть. Съ тростиню и рукахъ не всты-
дася сей педагогъ управитель ходити
при людно по коритарихъ и по издѣю
школы, щобы то одну то другу дитину
прочити разуму. Въ класѣ честувань
дѣти словами: „*złodziej*“ „*wyskok wagabundów*“, „*batyry*“, „*co Rusin to złodziej,*
to świnia“ и т. д. Въ случаюхъ коли не
маєть и рукахъ тростины, бить дѣти въ
„*niskok*“ чи въ „*mordu*“ и то въ одній
и другои стороны заразомъ. Допровадить
дѣти свои класы до такого здиченїя, що
инспекторъ краеній п. Майдыбуръ
мусить ему сказати: „*w pańskiejk klasie — dzies, twarze bezwstydu*“. И правду
сказати п. инспектору, бо дѣти веденій
„*bukom*“ потребуали видѣти букъ та-
коже подчасъ інспекції, — а ее, розумѣясь,
було неможливе. Славный педаго-
гъ-управитель хотѣть середъ курсу
покинутіи здеморализовану нимъ класу,
однакъ никто въ учителій не хотѣвъ
вийти, бо кождый пыхованъ соѣхъ изъ
своїхъ класѣ добрї, тихї, пильнї и
цири. Обніла наконецъ класу во управ-
ителю одна въ учительськъ и всполни-
сь нимъ учила. Але жъ колько то она
мусилась патернітети, закинъ амогла при-
значаніи дѣти до науки безъ буку! Ко-
жду несподѣйну чи неуважну дитину на
присказъ управителя мусила посыпать до
канцеляріи, и тамъ виконувашо екзеку-
цю, а тое повторялося майже що день!

Дня 1 пересніи зображеніи въ лі-
карь споїхъ класахъ, окрімъ хлопцівъ зъ
кремо дначати. Но службѣ божїй пак-
лагъ п. Буданинскій ни въ сего ни въ
того разнуетити дѣти до дому на цій
день! Въ годину потымъ, по конференції
шабашло кольканизацѧ дѣтей до вишкі.
При контролі учителій и учитель-
мусить ихъ записати; однакъ небажа-
ваниемъ и пішохъ, замкнутии канцеля-
рію и коритарь ведучий до канцелярії.
По полуздніи замкнітіи було такожъ
коритарь, где висить таблицы съ оголо-
шеніями, а п. Буданинскій, котрый тер-
пакації обернути канцелярію на свою
пішкінъ, щобы не платити чиншу, въ
вадившися до неї, ясть то кажути, въ гор-
камъ, макотрами и подушкамиъ, — за-
свати свою правоудника въ канцелярії,
чомужъ маєть не спати! А родичъ ста-
годинами підъ дверми и отходили на
гучи даждатися, — а п. Буданинскій
паки тричъ учителькамъ, що они се-
ють безъ хлѣба, бо дѣти дстануть прещ-
ченые бть кр. ради школи, щобы
паралельки закрыти, бо нема достатково
ного числа дѣтей для паралельки.
Треба будо бачити жаль и суму учи-
льниць, а управители „*zbolewanie!*“ У-
чительки жалувались, що бть на роз-
рangement дѣти, а учителька п. Каролі-
н. О. точъ въ-роду Полька, сказала же
що таке поступованье п. Буданинскому
бѣть винюющею несправедливостю і в-
пила, що такъ не буде, бо и она сама
тозъ не позволить.

За прикладомъ и. управители пойшли и одна учителька Полька, и. К., и побила дитину. Мати съ дитиною пойшла до редакціи „Gaz. Nar.“ на скаргу и въ „Народовѣй“ появилась же того походу доносъ; руску школу представлена тамъ ико Рѣчицію на людскій дѣти съ покликомъ на юніці: „Най же никто не посылає дѣтей до рускю школы виракъ, которая находится въ „Народовѣй Домѣ“. На другой день и. Буданиновскїй прислали спростованіе до „Gaz. Nar.“, что учителька К. дитину не побила, — але фактъ все фактъ. Дѣти въ кіаевѣ и управители все

курить тютюнг. Не диво, дѣти все изъѣдаютъ, ского проводника; коли управитель съ цигаромъ въ губѣ ходить по-мѣсѧць дѣтьми изъ коридорахъ, коли съ цигаромъ иходитъ до плясовъ, — для чего дѣти не мѣлибы курити! Дѣти и за ток бывали тихо караній, хоть кара не помогала, бо дѣти привыкли бѣти доброго примѣру проводника.

Все повыше описане нестандартное, непедагогичне и карытѣдне поступаніе г. Буданиновскаго (за котре ему „Газ. Nar.“ налагаютъ „изгнаніе“), мусѣло всплы-
тия на аменишнене френкенщца изъ сѣм'и профшкольнѣбѣзъ. Знаюмо родитѣль, котрѣй сказали, что только черезъ истамъ г. Буданиновскаго не мознутъ дѣтей посы-
пать за русской школы, бо той Будани-
новскаго не имаєтъ въ умѣнии въз-
вироють языкка руского; передъ роди-
тели вспоминаются минимумъ проказъ

